

БАЙ ЕВТИМКО КЕКЕМЕТО

Бай Евтимко Кекемето
славѣше се изъ градчето
за добъръ и пръвъ ловджия.
Той съсъ пушка евзалия,
отдалече, безпогрѣшно,
стреляше въ цельта успѣшно.
Щомъ се съ пушка появѣше
съ прѣстъ отъ всички соченъ бѣше.

Зима дойде пакъ студена,
вѣтъръ мразовитъ простена
и скова вѣвъ ледъ водата
на рѣкитѣ и блатата.

Ѣ знаха по ловъ ловцитѣ,
полята, изъ горитѣ,
елени, за лисици
и за разни диви птици.

Бай Евтимко Кекемето
отъ стената сне чифтето.
Четири юрдечки млади
той отъ курника извади
и крачетата на всѣка
върза съ дълга връвка яка.
После сложи ги въ торбата,
кривна капа на главата,
поогледа се въ небето
и нарами си чифтето.
Отъ кръчмата бай Илия,
пжтьомъ взе шише ракия,
да разсѣйва своята скука
и пое по ловъ — на sluка!
Всѣки, който го пресрещна,
пожела му ловъ успѣшенъ.

Дълго ходи Кекемето.
Въ края стигна предъ гюмето,
до рѣката въ ледъ скована.
Сне торбата и захвана
да подготвя съсъ любовъ
всичко за успѣшенъ ловъ.
Най-напредъ въ торбата бръкна
и юрдечкитѣ измѣкна.
Разтроши леда съ теслата,
пустна птицитѣ въ рѣката
и връвчицата на всѣка
върза той за колче яко.

Нашиятъ хитрецъ — ловджия
съ тази чудна дяволия
и съ капана тъй умѣлъ,
гонѣше едничка цель:
— тукъ юрдечкитѣ въ рѣката
да личатъ отъ небесата
и съсъ кръсѣщи, но кратки,
да подмамватъ диви патки.

Пхна пушката въ отвора,
нѣщо тихо избърбори,
вънъ юрдечкитѣ кръсливи
зацамбуркаха щастливо
и успѣха къмъ рѣката
да подмамятъ цѣло ято
все отъ диви гжски тлѣсти,
хвъркащи въ редици гжсти.
Скоро гжшиятъ роякъ
спустна се съсъ веселъ квакъ
и накаца на земята
при гюмето, при водата,
безъ, дори, да подозира,
че въ гюмето се намира
и спотайва се ловджия
съ пълна пушка — евзалия.

Бай Евтимко Кекемето
здрово стисна си чифтето.
Мигомъ следъ това до Бога
се надигна глѣчъ, тревога.
Два гърмежа проехтѣха ...
Перушини полетѣха ...
Гжскитѣ — до смъртъ въ уплаха —
до едничка отлетѣха ...
А юрдечкитѣ въ рѣката
само ритаха съ краката,
че ловеца — тъй се случи —
вързанитѣ той улучи.

Бай Евтимко — жълтъ, зеленъ,
въ дънъ душата съкрушенъ,
тюхка се и се ядосва,
но юрдечкитѣ си после
(нѣкой безъ да го огади)
като диви ги продаде.

Любомиръ Дойчевъ